

en Lov, ifølge hvilken den gælder. Det var dog rimeligt at sætte en Dato paa den Seddel. Saaledes gør andre kristne Mennesker; de skriver dog Datoen. Det er vist den 15. August, og det skal dog ikke være nogen Hemmelighed. Men lad det saa ogsaa være en Skødesløshed. Men bagefter kommer der noget, som jeg rigtig nok gerne vil have en Forklaring paa, for det falder mig lidt for Brystet. Der staar saaledes: Udstedt af Nationalbanken, gælder ifølge Loven som en Krone i Sølv, Nationalbanken i København 1914 — Punktum, vær saa artig! Nu tillader jeg mig at spørge: Hvad er dette her for et Stykke Papir? Er det en Kontrakt imellem Nationalbanken og mig, i Kraft af hvilken jeg har Krav paa Nationalbanken for 1 Krone i Sølv. Det fremgaar aldeles ikke af, hvad der staar paa Sedlen, ikke det allerfjerneste. Jeg ved ikke, hvad den siger. Efter min Mening siger den ingenting. Man kan jo tænke sig Forhold, under hvilke der ingen Penge er; saa kan man altsaa komme op i Nationalbanken med en god Tikroneseddel, og Nationalbanken kan sige: Ja, vi er forfærdelig kedede af det, men vi kan Gud hjælpe mig ikke; vi har ingen Penge; men vi erkender, at du har Ret. Men kommer jeg med denne Seddel, kan de saa udmærket godt le mig lige op i Ansigtet og sige: Hvad Krav har du? Hvad vil du med det Stykke Papir? Hvad staar der? Der staar, at det gælder; ja, det gælder; men der staar ikke det fjerneste om, at vi skal betale noget (Munterhed). Ja, jeg er kommet ind paa en mere spøgefuld Tone, end Tiden egentlig er til; men det beder jeg de Herrer undskyldte, det var ikke min Hensigt. Der er, synes jeg, lidt komisk i Inskriptionen paa denne Seddel, og det er ikke min Skyld. Hovedhensigten med mine Udtalelser i Dag har været at lægge saa stærk en Vægt, som det var mig muligt, paa, at Synspunktet for alt, hvad vi gør i økonomiske Forhold, maa være at sørge for, at Produktionen gaar uhindret og muligvis udnytter de Konjunkturer, som der ogsaa kan være under de nuværende Forhold, og jeg tror, at man naar dette bedst ved Nedsættelsen af en Kommission som den, jeg har antydet, der faar den bestemte Opgave at have Øjet henvendt paa Produktionen. Vi har Mænd nok, som kan træde ind i en saadan Kommission og gøre et virkeligt frugtbart Arbejde, og det vilde, tror jeg, være den rette Vej at slaa ind paa, hvis Regeringen ved at overtænke denne Sag

kunde faa den Opfattelse, at der var noget i den, og sætte den i Værk.

Niels Petersen: Jeg maa begynde med at rette en Henstilling til den højtærede Forsvarsminister. Det drejer sig om en indkaldt, Underkorporal Nr. 326 af 3. Bataillon, 1. Kompagni, Carl Christiansen, der er afgaaet ved Døden som Følge af et Ulykkestilfælde. I Henhold til et Andragende fra den afdøde Enke om Understøttelse har Krigsministeriet tilstaaet Enken en Understøttelse en Gang for alle paa 250 Kr.; men det er samtidig blevet betonet i Svarkrivelsen fra Krigsministeriet, at videre mener man ikke at kunne strække sig, idet Forholdet er det, at vedkommende har mistet Livet ved dette Ulykkestilfælde ganske vist i Tjenesten, men ikke under Udførelse af Tjenesten. Det skete under en Læg, under en Brydning, som han og hans Kammerater foretog, og under hvilket han faldt saa uheldigt, at han paadrog sig et Brud af Nakkehvirvlen, som senere havde Døden til Følge. Nu betoner Krigsministeriet med Rette, at der efter § 9 i Loven af 9. April 1851 om Pensionering af Militæretaternes Underklasser samt Invalideforsørgelse og Lov Nr. 136 af 20. November 1876 ikke tilkommer Enken eller Børnene Ret til Understøttelse eller varig Understøttelse af Statskassen, idet Forholdet, som allerede nævnt, er det, at Ulykkestilfældet ikke foregik under Udførelse af Tjenesten. Det er i og for sig rigtigt nok; men de Forhold, hvorunder vi lever, er jo ekstraordinære i allerhøjeste Grad, og ekstraordinære Forhold motiverer efter min Mening ogsaa ekstraordinær Hjælp. Det er jo anerkendt af os. Det er anerkendt som en Samfundspligt saa vidt muligt at hjælpe de indkaldtes paarørende. Naar alt kommer til alt, er det vel dem, over hvem det gaar haardest ud, og det er derfor, jeg vil rette en indtrængende Henstilling til den højtærede Forsvarsminister om, eventuelt i Forbindelse med Finansudvalget, at overveje, om der ikke her maatte kunne findes Veje og Midler til at yde en varig Understøttelse, enten man nu vil kalde det en Pension eller noget andet, Navnet kommer det jo ikke an paa. For ganske vist er den Understøttelse een Gang for alle, som er blevet ydet, naturligvis en stor Hjælp for Øjeblikket, og Enken er taknemmelig derfor. Men det Tab, hun har lidt, raader den dog ikke Bod paa. Her er